

1.den (8.7.)

Sraz v Lužánkách byl před 4:00 hod ráno, a jelikož nikdo nepřišel pozdě, vyjeli jsme včas. Autobus 1.FC Brno nás dostal na airport kolem 7:00 ráno a po chvílích zmatků a zevlování jsme se odbavili a pak měli rozchod. Gate B1 nás pak nesměřovala do letadla do Curychu, kde jsme také asi po hodině letu šťastně přistáli. Tam jsme dostali zase chvíli rozchod, a když si Migy s Radkem nakoupili chlast, mohli jsme vyrazit. Let do Tokia trval jedenáct hodin a kromě toho, že jsme pořád jedli se nic moc nedělo. Každý měl před sebou vlastní obrazovku, kde mohl sledovat info o letu, filmy, atd. Párkrát jsme narazili na slušné turbulence, ale dalo se to přežít. Samozřejmě, že mi bylo při přistání zase blbě, ale nebyla jsem určitě sama. Jídlo nebylo nic moc a Peťa Blaha nám před nosem vyfoukl poslední kuře, tak jsme měli s Magdou jen pasta s křenovou omáčkou. Jo a nejtípnější bylo, že se dalo volat na sedadla, takže jsem si telefonovala s Kačenkou na 44b, Radkem na 43b, Martinem Plánkou na 43k a Adamem na 45d.

No, na letišti pak trochu problémovali se zavazadly, ale imigrační jsme prošli bez problémů. Dostala jsem od Tondy zvací dopis a byla jako třetí organizátor. Vše ale proběhlo hladce. Pak už na nás čekali místní Japonci a jelo se vyzvednout cimbál a basu. Samozřejmě to trochu trvalo, takže jsme všichni v buse usnuli. Cimbál trochu jetej a rozladěným. Na hotel jsme přijeli asi v 11:10 dopoledne místního času a dostali chvíli času na voraz než se půjdeme hromadně najíst. Ještě pořád jsme byli oblečení v červených tričkách, které jsme si oblékli v letadle. Po obědě (smažené kuře, rýže, zelenina, džus – vše hůlkami) jsme již mohli vyrazit na nedalekou pláž, kde je zakázáno se koupat. Takže jsme se vykoukali – já trochu nedobrovolně, ale Ája skončila stejně neb Radek je vůl. Nasbírala jsem pár mušlí a kámen z Pacifiku a šlo se zpět. Poprvé jsme se koupali v jejich koupelně. Umývají se nejdříve pod sprchou vsedě před zrcadlem a potom si vlezou do horké lázně.

Potom bylo sice naplánovaný nějaký společný pití, ale pár nás vytuhlo, takže jsme to vynechali. V šest večer byla večeře sestávající ze smažené ryby, rýže, kukuřičné polívky, salátu a vody. Teď borci hrajou fotbal, ale už ne s Fumim, což je jeden ze tří Japonců, co se o nás stará. Je mu asi 25 let. Dostali jsme jeny a instrukce na zítra, kdy je v plánu prohlídka Tokia a teď už jdu spát, jelikož jsem vážně unavená.

2.den (9.7.)

Po vydatné japonské snídani v japonském stylovém hotelu jsme si sbalili věci a odjeli směr Tokio. Cestou jsme si zdřímli. První zastávkou byl buddhistický chrám, u kterého bylo milion prodavačů japonských růží a vyřvávali. Potom jsme dostali rozchod, pocákali jsme se posvátným kouřem a vyrazili do obchůdků. Verči jsme koupili skládací deštníček a Peťovi přivezeme asi kimono. Kromě hůlek si tam nikdo nic moc nekoupil, jen Radek ten jejich klobouk. Jo a Fumi nám všech koupil jakýsi fazolový koláček, který teda nebyl nic moc. Pak jsme jeli do italské restaurace na typicky japonskou pizzu. Následně jsme se vydali na nejrušnější ulici Tokia, kde bylo hafo podivných lidí. Zamířili jsme k největšímu obchodnímu domu s elektronikou v Japonsku. Tam jsme dostali rozchod, nudili se, šli na záchod, kde to člověka osprchuje. Potom jsme s Radkem rozepli Magdě šaty až byla skoro nahá a

pobuřovala. Potom jsme se vrátili k autobusu a jeli na rozhlednu. To byla ale sakra vysoká rozhledna, 45 pater vysoký mrakodrap. A kdyby nebylo zataženo nebo smog nebo co to tady je, tak jsme mohli vidět i horu Fuji. Nakoupili jsme pohledy a jelo se zase dolů. Další program byla družba. Té jsme se docela báli, ale nakonec to dopadlo úplně skvěle až teda na tancování. To bylo teda hrozný. Navíc si Radek zapomněl kroj v kufříku, takže netancoval. To znamenalo, že Trnku ani Čardáš jsem nemohla tancovat. On pak ale zjistil, že to měl nahoře v autobuse, tak jsme se mu smáli. Po vystoupení byla družba u stolů s jídlem a pitím. Jo a předtím jsme je učili Čardáš a Starodávny, což byla taky sranda. Pili jsme saké a ještě něco, což bylo lepší. Taky nám dali dárky – stužky do vlasů, vějíře, pohledy a někomu třeba i zrcátko nebo skládací vějíře. Byli moc přátelští a byli i několikrát u nás, ve Strážnici i v Brně.

No potom už jsme jeli na hotel, který ležel v areálu olympijské vesnice z roku 1968 v Tokiu a byl dost evropského stylu. Nejsou tu rohože ani čajové soupravy, papučky ani kimona. Budeme tu tři noci spát. Jediný, co je tradiční je koupelna, která je ještě větší a naprosto skvělá. No a pak jsme ještě chvíli zevlili a popíjeli. Taky jsme šla za Fumim, že máme hlad a on mi dal akorát tři sedvičičky a igelitku plnou banánů. V noci se hrálo finále mistrovství světa ve fotbale a i když Francie vedla, tak nakonec na penalty prohrála. Galoší jsou mistři. Ach jo. Dostala jsem za úkol všechny ráno vzbudit v sedm a Migi mi řekl, že má ještě spoustu času a že ho mám vzbudit v 7:53:27.

3.den (10.7.)

„Tancovali jsme úžasně, zvláště já.“ (Magda)

„Takže Magda tancovala zvláště.“ (Martin)

Ráno jsme se nasnídali v obrovské hromadné jídelně olympijského centra, chvíli si odpočinuli a šli tancovat, aby to večer nevypadalo strašně. Pořád tady akorát jíme, takže po tancování jsme šli zase na oběd. Chvíli byla pauza a hned jsme jeli na vystoupení. Řekli nám, že tam pojedeme asi dvě hodiny, ale hodina stačila. Už to víckrát trochu neodhadli, ale nevdí. Tam jsme si (takový velký divadlo Barka se suprácou šatnou) zkusili pár věcí, zavezlili, přemlouvali borce ať tancují nahoře bez odzemek, ale nechtěli. Pak jsme vyrazili do města o jedné dlouhé ulici. V obchodě jsme se ptali na známky, slečna nás poslala na počtu, kde jsme je taky koupili, asi 30 známek. Šli jsme zase jíst a Gabča se pokecala špagetami. Převlékli jsme se na to naše první velký (90 minut) vystoupení. Dopadlo docela dobře, i když si každému určitě něco posral. Kačenka vymyslela upgrade na Filmák, kdy nosíme fěrtochy na rukou a přitom zpívání si je zavážeme, což vypadá dost dobře. Po skončení jsme dostaly takový malý peněženečky a aj pro Vendu, což je supr. Pak jsme už rychle jeli zpět, pač jsme se těšili na lázeň. Byla hodně dobrá.

Následně se ve společenské místnosti rozjela party. Radek měl hruškovici a všichni jsme se veselili. Tonya je náš bobánek a máme ho rádi. A Martin je též supr.

S Magdou jsme si s ním skvěle pokecally. Taky jsme se s Peťou Blahou hádali o komunistech... Já jsem šla spát někdy po jedné, ale pár lidí to vydrželo až do půl čtvrté.

4.den (11.7.)

Dneska ráno jsme je všechny musela budít na snídani, která byla as usual delicious. Hlavně proto, že tam bylo hafo amiků, ale strašně krásnejch. A taky jeden černoch k nakousnutí – Phil. Teď máme volno do 11:15, pak jdeme zas jíst a ve dvě máme zase vystoupení. A teď jdu spát. ...

Tak už je dávno po vystoupení a dopadlo to skvěle. Já jsem tam aspoň neudělala žádnou velkou chybu – svá krizová místa zdatně překonávám, Po vystoupení jsme se s holkama šly osprchovat a s Mieko jsme všichni vyrazili do nedalekého chrámu v parku v centru Tokia. Byl úplně skvělej. Myslím, že byl tak trochu budhistickej, ale teď jsem si přečetla, že to byl jakože palác pro milovaného císaře Heiji. Pak jsme šli strašně dlouho hladoví zpátky, jelikož jsme to tak divně obcházel. Jo zapomněla jsem napsat, že na tom vystoupení byl i český velvyslanec. Po Čardášu jsme šli pro lidi z publika, pač tam byli zase nadřenci pro folklor, Já jsem si šla pro toho velvyslance a Kačenka pro jeho překladatele. Uměli polku. No nakonec jsme se na tu večeri došourali a až jsme se přejedli, rozhodlo se, že jdeme do města. A době jsme udělali, jelikož to bylo fakt něco. Milion světel, reklam, lidí, obchodů, atd. No paráda. Když jsme to „celý“ prošli, že půjdeme do pubu na pivo. Ale ten byl. Pub. V anglickým stylu a z haluze jsme si sedli pod obrázky Beatles. Taky tam měli kytičkovany prkýnka na záchodě. Zahráli nám asi čtyři písničky od Brouků. A taky jsme se vyfotili s číšníkem No a potom už jsme šli zas zpět. A ještě si koupili pivo. No jinak jsme nemohli z těch modelů, co se tam teď nosí. A stavili jsme se v obchodě s kondomama a to byla teda sada:

Teď jsme se před chvílí vrátili. Ještě jsme se stihli vyláznit a teď už jsme sbalení, protože zítra ráno odjíždíme z tohoto olympijského centra do malých měst. Už jsem napsala pohledy, zítra to pošlu. Už mi přišel mejl od mamky. Tak sajónara. (zatím).

5.den (12.7.)

Pohledy poslány! Hotel opuštěn!

Všichni jsme cestou do další destinace vytuhli, páč už začínáme být fakt unavení. Tam jsme pak chvíli zkoušeli. Na dámských záchodech bylo zrcadlo, jež ukazovalo skutečný obraz, Pak jsme šli s pár lidma do města, Koupila jsem mamce vějíř. A potom jsme už museli zpátky na oběd z krabice, kterej byl hodně dobrej. Pak jsme se koukali na šest souborů japonskejch a byli dost vtípní. Jen ten první byl typický a ti ostatní už divní. Ale nasmáli jsme se. Potom už jsme se museli převlíkat. Vystoupení dopadlo ... dobře. První půlka óká – jen Ája si myslí, že Polky nebyly to pravé ořechové, ale my si to nemyslíme!!!! Celá druhá půlka probíhala hladce, dokud nezačal Radek čepovat Áje víno z valašky. Úplně všechny holky jsme nebyli schopny zpívat, akorát jsme se smály jak blbky. Ale Japonci se smály taky. Čardáš už byl zase oukej. Po dalším trapném tancování s publikem jsme se s Gabčou vysprchovaly a jelo se na hotel. Nachází se na ostrově Enošima a je úplně hrubej. Japonskej!!! Akorát to jídlo teda... taky japonský a to je ee. Syrový ryby... bez rýže a bez pomerančového džusu. Snad bude snídane lepší. Nejsme moc (teda já ne!!!) experimentátoři- Potom jsme šli do lázně, která je tu jako všechno famózní.

Ještě před večerí jsme se opět družili. Tancovali jsme asi hodinu japonský/český tance a hrozně jsme se potili. A když jsme zpívali „Černá vlnka..“, tak oni vytáhli nějaké cédečko a začala hrát ta píseň. Haluz. Ale zpět k lázni.

Ještě všichni pohromadě jsme se rozdělily do svých koupelen. Omamné páry nás však ovlivnily ke zhoubnému plánu. Cíl byl jasný – vzít věci nebohým klukům, Jako tajné špiónky jsme se vplížily do vedlejší místnosti. Naše kroky tlumily oblaka páry.

Jako ve snu jsme se chopily kořisti, nechajíc chlapce napospas osudu... Kujeme pikle dále! Drazí naši nebozí však naši ve svých úžasných hlavách alternativu. Oblékli se do javorového outfitu zaměřeného na nejcitlivější partie. Ach jak jim to slušelo!! Nakonec se však rozhodli pro jiný model. Oblékli e do toho, co koupelna dala /hlavně co v ní zbylo). A jak se říká, oko za oko, zub za zub. Za dočasného schovávání Martiny v kuchyňce to nejvíc schytala Magda. Ale i ostatní nebyly ušetřeny. A teď tady sedíme ve tmě a ve strachu. Nevíme, co bude zítra A máme důvod se bát. Tím dnešní zápis končíme. Pokud zde už nebude nic zapsáno ... tak ... je dokonáno!!

6.den (13.7.)

Tak žijem. Borci nám prozatím vše odpustili, ale musíme se mít stále na pozoru. Ráno jsme měli kupodivu docela dobrou snídani a pak jsme rychle jeli dál. Martin s Tonyou nám na mapě ukázali kam jedem, ale překvapivě jsme jeli na stranu úplně opačnou. Dojeli jsme hladní jak prasátka a tak jsme se myslím docela dobře najedli. Pak už rychle převlíkat a hurá na čtvrté vystoupení v tahu. Přišlo asi tři a půl lidí, tak jsme si z toho aspoň dělali srandu. Pořád samý škráb a podobně. Nejvtipnější byl Radek, kterej si vzal na Lužnou fěrtoch z Ševca. Kačenka málem umřela. Ale jinak jsme celkově už asi dost jetí. Já jsem to pocítila hned při Valašských tancích, kdy jsem se nemohla vůbec zvednout ve výhozu. Peťa Blaha si zapomněl kroj na tom minulým hotelu než mu ho dovezou, musel si popučovat co se dalo od borců. Pak jsme (jen ošamšuloaní – nebyly tam sprchy) zas museli do toho pitomého autobusu a jelo se od půl páté až do dvanácti. Btw Radek je ode dneška hvězda! A ještě jedno btw – víc se bavíme s Adamem a občas je docela supr. Ale si onás musí myslet, že jsme blbý, takže je to jedno. Jo, Magda zas měla vtipnou hlášku: „Adame, ty nejseš z Javorníčku? ... Tak ho vytáhni! (myslela tričko, ale to nikdo nepochopil) No, dívali jsme se na Forresta, měli strašněm hlad, páč Mieko vymyslela, že nebudem jíst teď, ale až za „40 minut“ (= celej Forrest + další hodina). Ještě jsme hráli „Kdo jsem?“ a pilli vodku. Ne to bylo až po jídle. To bylo v pohodě. Asi kvůli tomu hladu. Taky jsem si koupila čokoládu, páč jsem potřebovala energii.

No a teď jsme v ucházející hotelu, kde je puštění televize za 500 jenů, a kde jsou pokoje hafo hezký. Naštěstí zítra můžeme vstávat až v osm. To nás čeká poslední 1,5h vystoupení v tahu. Pak máme volno. A Fuji jsme neviděli a už možná ani neuvidíme. Organizace se přibližuje Sardinii.

7.den (14.7.)

Ráno v deset jsme opustili příjemný evropský hotel. Byla nejbohatší snídaně jaká mohla být – sladké buchty, džus a kafe. That's all. Potom začala ta klasika, na kterou si eště pořád nemůžeme zvyknout. Hotel – autobus – divadlo – autobus – hotel. Komunikace s naší Japonkou je čím dál horší, přestože rozumět anglicky. Vydává nesouvislé věty a její orientační smysl zůstal v Tokiu. Vystoupení proběhlo opět oukejově. Radek vymyslel upgrade na Lužnou – fěrtoch na prince, a Gabči se udělalo blbě a nešla s náma na sbor. Martin si stříhl Hotařa v třaslavicích a Radek si kvůli Migimu roztrhl košili z Javorníku. Cestou autobusem muzikanti rozjeli parádní didžinu a zpívali o sto šest. Pak se dlouho nic nedělo, páč v busu je nuda. Obávám se, že si na to budeme muset zvyknout. Při cestě do města Sanda jsme se stavili v japonském bufáci na věci – as usual – nic moc. Taťka nás naučil novou japonskou hru – upgrade na kámen, nůžky, papír.

Spát jsme šli doslova a do písmene do kasáren. Moderního typu po USÁckých vojácích z pětadesátých. Srdečně nás přivítal párek roztomilých brouků lezoucích po zemi. Nejsou tu western style WC a koupání nám všem připomnělo milovanou Žirku. Nadporučík Malec se mrdnul do hlavy (diktuje mi to Martin) o snížený strop. Ve 21:50 svolal nástup před ubikace, kde nám vysvětlil pravidla svého výcvikového tábora se slovy, že z nás všech udělá chlapy. Udělali jsme večírek v japonském stylu. Honza Moučka slavil narozeniny – 24. Dostal Bechera, jež jsme vypili. Taky byl poházen bílýma a černýma kamenama.

Gabče je pořád blbě. Už nám funguje klimatizace a už se perou kroje – smrděly víc než Magda. Bezzubá Mieko poletovala po kasárnách jako čarodějnice bez košty. Nejhorší je party bez pití. Jsme na suchu.

8.den (15.7.)

V osm hodin nás vzbudil budík a za půl hodiny jsme odjeli na snídani. Po rozdělení na „volskovočáky“ a míchaňáky“ jsme vypili co hrdlo ráčí, 50% džusu, koly a zelené fanty. Radek nakonec dezertoval k „volskovočákům“. (pozn. redakce) Po „dvouhodinové“ (tříhodinové) cestě jsme dorazili do města jménem Kobe. Zjistili jsme, že se ale jmenuje Himeji, a že se zde nachází Himeji Castle, který jako jediný přežil všechna japonská earthquakes, revolutions, wars a resurrections. Musíme touto cestou poděkovat „vedoucímu souboru“ (ze Vsetína) Tonyovi za vynikající schopnosti v přemlouvání, jelikož ta bába „Mazda“ chtěla jít jenom plavat. Vylezlo nám dokonce sluníčko, takže nebylo jen 28°C, ale dokonce 36°C s absolutní vlhkostí. I tak jsme si to užili do sytosti. Když jsme se konečně dostali ke vstupu do „Main Toner“ pochopili, jsme, že si Radek musí obléct tričko a všichni máme povinnost obout si jejich „škrpále“ (tentokrát hnědé). Předtím jsme ale byli schopni shlédnout domky, kde byla uložena rýže, sůl a střelivo. Rýže byla skladována v balících po 54,6kg a v množství 150 000 pytlů!!! Po prohlédnutí oštěpů, samurajských mečů, mušket a získání nějakých informací jsme vystoupali do pátého a taky posledního patra, Tam se nacházel posvátný Osakabe Shinto Shrine a velice důležité razítko, které jsme si hrdě narazili na modrý anglický „leaflet“. Po zakoupení všech suvenýrů, známek a zmrzlin jsme se odebrali k autobusu, který byl neuvěřitelně vychlazený po skvělém nápadu našeho pana řidiče. Důležitá informace je také ta, že „Main Tower“ vážila asi 5 000 000 tun včetně dvou stotunových pilířů. K velké radosti všech jsme dorazili do Macdonalda, kde nám naservírovali (Tonya, Martin a Migi) „Big Mac menu s Coca Colou nebo Sherry Fantou“. Mezitím stihli Vespa a Peťa Hess nabalit asi pětileté holčičky a jít si zařadit do dětského koutku. Dále jsme nasedli do opět vychlazeného (děkujem!) autobusu, kdy dokonce i Fumi prohlásil, že je mu vedro! Samozřejmě se všichni chtěli napít. Přijeli jsme konečně do vyzemětřesovaného Kobe a místo lanovky jsme využili služeb našeho krutého pana řidiče a vyjeli asi po sedmi kilometrech po neuvěřitelně krkolomných serpentínách na horu Mt. Rokko vysokou 860m.n.m. Z krásných vyhlídek jsme si prohlédli město Kobe, postavené z velké části na uměle vytvořených ostrovech. Další cesta vedla zpět do městečka Sanda. Využili jsme nabídky báby Mazdy navštívit obchod „vše za 39“, kde vše bylo za 100 jenů. Nakoupili jsme nespočet dárků (Tonya další dvě autíčka) a vydali se přes ulici do „japonského Macdonalda“, kde na nás čekala japonská specialita (podle Martina „suchý z nosu“). Mezitím nás nepříjemně překvapil tamní odporný, lesklý a velký brouk, pravděpodobně šváb. Samozřejmě nám jídlo už tolik nechutnalo, i když bylo normálně určitě výborné. Po příjezdu ke kasárnám byl nástup, kde dívky dostaly rozkaz vyžehlit veškeré součástky krojů. Mezitím chlapce naučil strejda taťka v lázni novou japonskou píseň a zároveň kánon. Poté vzali pánové dámám odvetou

oblečení a trochu si zadováděli. Následoval menší večírek opět v krásné společenské místnosti a pomalu se přecházelo do druhého dne... Jo, dostali jsme (Tonya vyhádal) kapesné 5 000 jenů na osobu. Také se v hračkářství „Toys R us“ koupili podlouhlé tvarovací balonky. Toto psal Migi a zítra to bude psát sbd. else.

9.den (16.7.)

Tento den se vstávalo velmi ... rozverně, jelikož včera byl malý večírek, tak nás dnes bolely hlavy nebo jsme tak aspoň vypadali. V 8:30 nás vyhnali z kasáren zpět do naší pojízdné noclehárny a tradá na další sérii vystoupení. Tentokrát však pouze čtyři vystoupení za sebou. Po cestě jsme se ještě stačili stavět k Macdonaldovi na snídani. Po obstojné rýžové placce a burgeru a la sendvič (a ještě po několikatinutovém čekání na vodu) jsme opět zalezli do autobusu. Tentokrát bylo divadlo, kde jsme měli vystupovat, opravdu blízko (takže naše odhady násobené jistým koeficientem byly zbytečné), a proto jsme měli po příjezdu několik hodin času. Někdo šel do města, ale myslím, že většina z nás si ustlala na nějakém černém plášti a obalu od cimbálu a spokojeně „bok po boku“ usla v maskérně hned vedle pódia. A co se dělo ve městě to nevím, bo jsem patřil k těm spícím sardinkám. Jakmile nás vzbudili naši vedoucí, ihned jsme šli o několik místností jinam na oběd. Po zjištění, že papírové podložky pod tácy jsou pomalovány obrázky od postižených dětí, jsme zjistili, že jsou také popsány nápisy „Dobrý den“ a „Děkuju Vám“. K jídlu byl masový karbenátek, který podivně chutnal po mrkvi a potom už převlíkat a na vystoupení.

To dopadlo celkem slušně a poprvé bylo VYPRODÁNO!!! Tedy až na pár míst v první řadě jako vždy. Zaznělo tam párkrát „škráb“ a Martin opět přežil Hotaře. S úspěchem jsme vyhodili holky na ramena a po polce jsme šli pryč. Mezitím nás minul monzun my jsme si, stejně jako někteří rómští spoluobčané, ráchali nohy v kašně s vodou. Pak zase družba, na kterou přišly nějaké jakoby gejši a ještě „raut“, který obsahoval dvě skleničky nějaké vody na osobu. A už zase sedmihodinový přejezd na hotel. Většinou jsme to opět prospali.

Hotel byl a ještě asi stále je ve stylu F1. Strávíme v něm celkem tři dny. Jelikož jsme se stihli vrátit ještě tento den, tak někteří šli k automatům, ale potom se chytla taktovky únava a přišel nový den a s ním další děšť.

10.den (17.7.)

Ráno se nic moc nedělo. Ráno akorát Eliška s Jančou zaspaly snídani a Adam pak zaspal odjezd. Co se týká vystoupení, tak to bylo nejmenší jeviště, kde jsme zatím tancovali a diváků taky pomálu. Hned první sbor jsme totálně pokazily. Navzájem jsme se rozesmívaly ještě v šatnách a Gabča to pak nezvládla a vybuchla a my jsme to pak raky nevydržely a celej sbor byl v háji. Mieko se naštvála a celý vystoupení bylo takový pochmurný. Nikomu se nechtělo nic dělat na 100% a asi to tak i vypadalo. Ale přežili jsme to. A protože bydlíme blízko, měli jsme odpoledne chvíli volna. V šest jsme šli na večerí do huge shopping mall. Bylo tam aji kina a tak podobně. Ale jinak jsme se tam docela nudili. Nakonec jsme ve složení Tonya – Martin – Migi – Radek – Gabča – Ája – Magda – Radeček – Železnák – Vespa – Já vyrazili hledat hospodu. Na jednu v americkém stylu jsme narazili, taoisme si kromě piva pošmákli i na pohárech nebo brownies. A cestou zpět jsme ve Veriety shopu koupili Peťovi kimono a Radek s Migim si je koupili taky, páč jsou super. Na hotelu se pak ještě chvíli zevlilo, borci šli opět do lázní (holky nemohly) a pak se šlo spát. Zítra máme vystoupení až večer, takže snad i něco uvidíme – sightseeing?

11.den (18.7.)

Dnes vstal Adam o půl osmé, aby náhodou nezaspal, snídaně byla úplně stejná jako včera. V 10:00 jsme vyjeli na sightseeing do old fashioned village. Prší a pršelo a bude pršet, takže jsme toho moc neviděli a navíc jsme byli úplně mokří. Ještěže měl náš úžasnej řidič deštníků plnej bus. Tak jsme tam měli asi hodinu rozchod. S Magdou jsme si vyšlápli na viewpoint a to bylo něco. Škoda že nebylo moc vidět.

Pak jsme jeli na oběd na benzinku. Všichni jsme měli vepřový maso, jenom Adam s Tonyou měli sushi (oliheň, chobotnice, losos) – „oishi“, „umeí“.

Sál měl vynikající akustiku, super šatny, zákulisí a prostě všechno. Už nikdy nechceme vystupovat v horším. Od tří do pěti jsme tanečníci (bez Radečka – ten šel s Tonyou a Martinem do města). Potom jsme měli pizzu v hafo moderním obchodáku. Koncert se nám docela povedl. „Okolo Jarošova“ bylo zas falešně, ale co už? Zase se na nás byl dívat Jedličkův ústav a pořád nám tam chrápali. V Hotařovi Radek a Migi hodili Hessana trošku špatně až mu z toho nebylo dvakrát do skoku. Blaha si zapomněl krpce. Po vystoupení se nám na stěnu smradem přilepili kopytce a Peťa Sládek sebou sekl v šatně na šušťákovce. Potom už jsme jeli hodinu – doopravdickou hodinu – zpět na hotel.

Protože to vystoupení bylo až večer, tak jsme nestihli dámskou lázeň (do 20:40) a tak se tam teď můžou rochnit borci.

„Já mám cizí kroj!“ Proč mám cizí kroj?!“ (Magda)

12.den (19.7.)

Poslední ráno v superhotelu. Adam nezaspal, zato Toňa s Martinem ano. Po malých peripetiích jsme tedy nastoupili do autobusu a vyrazili na další štreku Japonskem. Vystoupení se konalo v sále s černou podlahou, takže borci mají lehce zaprášený košile z Hotaře. Smrad a špína je už ovšem u krojů tak hrozná, že to nikdo moc nevnímá. Adam si před druhou půlkou zapomněl housle, což u publika vyvolalo veselí. Jinak všechno proběhlo jako vždycky, takže jsme se mohli na konci převléct a umýt (pozor, pro každé pohlaví tu byly dvě sprchy – luxus!). A zase vyrazit. Dnešní cesta měla ovšem zlatou příchuť, protože jsme to vzali přes Nagano!!. Nejdřív jsme minuli pár stadionů. Jeden hokejový postavený do tvaru písmene M a jeden na short track, který vypadal trochu jako létající talíř. A pak to přišlo. Stadion, kde se v roce 1998 zahajovalo a ukončovalo. Tam jsme zastavili a byli jsme vpuštěni dovnitř a to až úplně nahoru, kde jsme si zazpívali tu nejkrásnější hymnu na světě – „Kde domov můj.“ A před stadionem byla pamětní deska, kde dvakrát zářilo jméno Kateřina Neumannová a jednou nápis CZE! Kolem zlatého stadionu jsme projížděli už za tmy, takže už jsme toho moc neviděli. Dojeli jsme do Matsumoto a do dalšího superhotelu. Večer se někteří z nás vydali do města a dobře udělali. Zatím to bylo městečko nejhezčí – krásný park s chrámem, příjemné uličky a bordel čtvrt'. A taky tam byl „Ladies club“, který se jmenoval „Adam“. Všude tam chodili pasáci, slečny prostitutky, tak jsme šli radši domů a spát.

13.den (20.7.)

Dnešní den byl ve znamení volna, což znamená, že v Japonsku volno nebylo. Vstávali jsme asi v sedm (někteří samozřejmě později) a odjezd byl v osm. Jako vždy opět někdo něco zapomněl. Tentokrát to byl Roman. Po pár metrech jízdy si vzpomněl, že nemá smyčec. Však po chvíli stresu jsme nakonec vyjeli. Předpokládaný čas cesty byl naplánovaný na tři japonské hodiny – českých to bylo šest. Na oběd jsme se stavili v pravé japonské restauraci, seděli jsme na zemi a

čekali jsme cca 30 minut na jídlo. Jako vždy jsem toho snědla převelice. Následně po vydatném obědě jsme jeli do divadla, ve kterém budeme vystupovat příští den. Nálada zde byla bojovná, což je moc hezky napsané. Všeci byli nabroušení jako Petův nový nůž, ale přesto jsme vyžehlily plno košil, sukni, mašli, ... na zítřejší vystoupení, které má být na hodně vysoké úrovni. Pak jsme odjeli do slibovaného muzea Toyota (prej Toyoty). Bylo to úžasné a možná ani toto slovo nevystihuje to, co chci vyjádřit, ale bylo to něco nepřekonatelného. Sice jsme tomu rozuměla jako koza petrželi, ale nebyla jsem snad sama. Nejvíc se mi líbila ukázka asi nejkrásnějších a nejnovějších aut Toyota (tak tam nebyly jenom Toyoty), ve kterých jsem se „projela“. Všechny měly malou obrazovku, která ukazovala cestu a další, čemuž jsme nerozuměla. Jinak tam bylo plno robotů a ukázek výroby.

Po krásném zážitku nás vyhnali po zavírací době a my jeli na hotel. Teď sedím u stolku v našem apartním pokojíčku, ve kterém spinkáme všechny holky a snažím se sesmolit dva listy papíru. Budu ale muset jít spát, protože máme zítra to supr, mega, giga velký vystoupeníčko. Zítra taky spíme v rodinách, takže se zítra nenajím. Takže dobrou noc a krásné sny. Kačka. Jo a Vespa s klukama dnes byl nakupovat a moc si pochvaloval zdejší obchůdek zřejmě proto, protože tam byly piva za velice příznivou cenu a navíc dostal dárek (pivenko) zdarma.

14/15.den (21/22.7.)

7:00 budíček, 7:30 snídaně, 8:00 odjezd a v 9:00 jsme dojeli do teátru. Dnes máme den naplánovaný minutu po minutě. Japonci nás nenechají ani oddechnout. V krocích musíme vydržet od rána až do čtyř odpoledne. Děs běs ...

V 10:10 si pro nás přišli japonské děti, se kterými jsme si pak hráli a byli jsme donuceni poslouchat jejich sbory. Největší zážitek bylo jejich nacvičování příchodů a odchodů, které probíhalo jako cvičení na spartakiádě. Ve 14:00 jsme měli první 45-ti minutové vystoupení. Ačkoliv jsme byli strašeni důležitostí tohoto koncertu, vyklubala se z něj v podstatě školní besídka. Vystoupení proběhlo bez problémů, až na to, že nám muzikanti napalujou Čardáš čím dál tím víc. Bůh ví, kde to skončí. Poté už jen focení, sprcha a napětí. Proč? Ve čtyři si nás totiž rozebraly rodiny. Bydlíme po dvou až na odvážnou Janču muzoušku.

Dále následují postřehy některých dvojic.

Martina & Magda

- bowling, vše za 100, okonamijaki, zkoušení jukaty, spánek (11 hodin), trénink sumo, snídaně, sightseeing, oběd, nákupy, odjezd. A hlavně strašně dobrý jídlo!!!

Vespa & Radeček

- Máma se moc neprojevovala. Táta se pořád usmíval, syn hrál baseball. Večeře v sushi baru (moc dobrý jídlo), návštěva chrámu, kde přespávali sumo (rozhovor s českým sumo). Zbytek večera klidné posezení a spánek na zemi. Vynikající snídaně, samurajské muzeum, baseball, oběd.

Elča & Janča

- Nejprve jsme se seznamovali a dorozumívali (hlavně díky překladači značky Canon). A pak jsme se chvíli dívali na televizi Panasonic, za kterou je květ „Miky Maus“, což bylo divný. Další den jsme byli v zábavním parku na pouti. Prostě super!!!

Petřa & Adam

- Tak tedy o ,7ch y86itc9ch y rodiny! Předem zde musím uvést, že zážitky zde popsané jsou zážitky Petra Blahy. Bydlel jsem s Adamem Hrubým – našim primářem, který většinu času byl aktivnější a komunikoval se členy rodiny většinu času. Z ukázky města, kterou jsme měli absolvovat z jedoucího auta nic moc nebylo, protože jsme většinu času prospali. Chvilí po příjezdu k nim domů jsme usedli k večeři. Rodina nás obklopila u stolu ve složení: maminka – příjemná, usměvavá, ale asi i přísná paní, otec – usměvavý profesor zeměpisu a dcera – 30-ti letá holka bratr 25! Kdo chce vědět víc, zastavte se a zeptejte se.

Petr & Honza

- Příjezd, konverzace, spánek, jídlo (nevím co to bylo, ale bylo to dobrý), sledování TV, pouštění CANABI (lepší prskavky), návštěva muzea, oběd u Meca, odjezd.

Kačka & Ivča

- Seznámení, nákup, večeře, 11h spánek, snídaně, aquapark s delfiní show, oběd v Macdonaldu, rozloučení. Zajímavé: táta metrosexuál s oholenýma nohama, dům v japonském stylu, dvě dcery (6 a 9 let). Čekáme jejich návštěvu příští rok v Brně.

Radek & Migi

- Seznámení, procházka, pivo, víno, večeře o sedmi chodech, 3 vína, návštěva typické drum sessionu, 2 piva, ochutnávka 4 druhů saké, opilej tařka, našťvaná mamka, 3h poslechu Dvořáka, kterým jsme je obdarovali, návštěva Sumo, muzeum Toyoty, láhev vína, odjezd.

Tonya & Martin

- My jsme bydleli se starším manželským párem, ona v domácnosti, on podnikatel s porcelánem. Dcera provdaná do Holandska. Bydleli jsme asi tři minuty autem od divadla, kde jsme tancovali. Po ubytování jsme jeli magnetickým vláčkem do areálu EXPO 2005 v Nagoyi. Vláček byl bomba, výstaviště dost prázdný. K večeři bylo všechno možný ve stylu fondue (krab, kuře, chaluhy, ...). Měli dům hodně v evropském stylu, ale jeden pokojík v japonském stylu byl a v něm jsme spali. Klasicky na zemi. Pan Japonec pracoval dlouho v Los Angeles. Jo a sám si postavil cembalo, který měli v obýváku. Ráno jsme jeli do muzea samurajů a pak do muzea Toyoty, kde jsme si dali oběd ve tvaru autíčka. Tonya si samozřejmě koupil 1:18, což byl cíl dne. Na sraz jsme přijeli jako poslední a pozdě, neboli všichni tam byli zbytečně brzo (vedoucí má vždycky pravdu).

Petr & Martin

- Tak ze Sládků jsme nic nedostali.

Honza & Roman

- Z videa

Robin & Honza

- Z videa

Gabča & Ája

- Příjezd, seznámení, skvělá večeře (kuře – máme recept), bájo fotky, spánek (před spánkem sprcha), budíček, i s babičkou na samurajskou rozhlednu, čaj + zákusek tradičním způsobem, nakoupit jukaty, vyvolat fotky, skvělý oběd v tradičním stylu a hurá zpátky za váma. Hodnocení – SUPER ZÁŽITEK!!

Janča

- Z videa

Po rozloučení s rodinami jsme se vydali do dalšího superhotelu.

16.den (23.7.)

Vstali jsme, šli jsme na snídani, nasedli do busu a jeli směrem poslední 90-ti minutové vystoupení (!). Vše probíhalo jako vždy. Šatny i divadlo nic moc, ale co už. Na oběd jsem šli k Macdonaldu a dali si tuk s hranolkama a cosi zvané Big Mac. Vystoupení dopadlo celkem dobře. Publiku se to líbilo a nikdo nic moc nepokazil. Potom jsme měli chvíli rozchod. Někdo zdolal kopec a šel ke hradu. Ti lenivější zůstali ve městě, což se jim vyplatilo, páč za hrad chtěli moc peněz a to se nechtělo obětovat všem. Pak opět cesta autobusem, večeře, nic nového pod sluncem. Bydleli jsme ve dvou superhotelech, muzika, Kačka a Iva v jednom a zbytek ve druhém. Kačka s Ivou pak přišli k nám na kimono párty jenže žádná nebyla, protože nálada nebyla zrovna ideální. Není se čemu divit po tolika dnech, že. Ale vše se urovnalo a už je to zase v pohodě. Díky Bohu za to! Tak to bylo zhruba vše. Šli jsme spát s vidinou zítřejšího trajektového putování.

17.den (24.7.)

Když jsme ráno vstávali, tak nějak jsme nejspíš všichni mysleli na naší poslední společnou plavbu do/ze Sardegny. Nakonec to vypadalo „trochu“ jinak. Loď byla asi z 60's minulého století, malinkatá, zrezivěla a kromě nás tam byly snad jen dvě rodiny a posádka. Hned po nalodění (kterému pochopitelně předcházelo asi 30 japonských minut čekání) jsme všechno prozkoumali a šli na oběd. Nic moc, ale nestěžuju si. Jenže pak několika „šťastlivcům“ začalo časté pohupování tak trochu vadit, až jsme z toho v kombinaci s obědem, byli mírně zelení. Ti „nebličí“ si vesele kupovali zmrzliny a my jen tiše záviděli a sténali. Čas do večeře jsme strávili pochrupáváním po zasloužené lázni nebo jen tak zevlením. Peťa Blaha se spálil od slunka. Večeře opět divná. A pak už i nám „bličům“ bylo relativně dobře, takže jsme se sešli ve společenské místnosti, hráli karty, Bang, Kdo jsem, Asociace a popíjeli. Najednou bylo už hrozně pozdě a kapitán byl nevrlý. A to nás ještě předtím stihl vyhnat z lázně, ve které se zrovna nacházel i Radek ..., že už je time to leave. No asi v jednu v noci to většina lidí vzdala a šla spát, ale někdo si vzal za vzor Hrdého Budžete a vytrval až do časných ranních hodin. Ze spaní nás vytrhl zvuk upozorňující na blízkost pevniny a 18 hodin bylo fuč. A Tokio tu.

18.den (25.7.)

Plánovaná snídani v Macdonaldu byla muzikálně odpískána a tak jsme dostali pouze malý sendvič a džus, což nám ani tak moc nevadilo (Komu zvoní hrany, sůl s hranolkama a led s kolou, tak dlouho se do Meka s autobusem jezdí, až Mieko zabiju!). Následně jsme úspěšně dorazili do zákulisí Disneylandu a byl nám přidělen česky mluvící Japonec, který nám sdělil, že si musíme stoupnout do dvojřadu. Jako

ve školce jsme došli do místnosti, která byla asi 50m za rohem, a která se měla stát naší šatnou. Dostali jsme pokyny od velkého šéfa a to, že nesmíme chodit nikam jinam, fakt ani kamenovat a smát se mrtvému Mikimauzovi nebo na něj šahat, když není aktivní. Muzika, Tonya a Martin se šli podívat na pódium a my ostatní jsme se začli soukat do propocených, smradlavých a plesnivých krojů. Pár smolařů bylo už úplně ready, když nám Bába oznámila, že žádný vystoupení nebude, protože by jim zmokla podlaha. Tak jsme se zase ohákli do normálu, borci uschovali svoje biologické zbraně (tj. smradlavé a plesnivé kalhoty a krpce) a Kačka rozpletla zalakovaný cop. Nakonec jsme ale pochopili, že takhle naše poslední japonské vystoupení nesmí dopadnout, a proto jsme jen tak za zvuků houslí Adama a Moučky předvedli v „tělocvičně“ Diesnylandákům Čardáš. Ti z toho byli úplně unešení i nějaká ta slza byla uroněna. Šéf navíc miloval cimbál a hned si z darovaného cd pustil Cigána, takže dojetí pokračovalo. A už jsme u toho nejdůležitějšího – dostali jsme vstupenky do Disneysea a vyrazili jsme. Dostali jsme od Báby 2000 Mickey peněz na jídlo a rozdělili se do skupin. Naše grupa čítala 12 členů (Marťa, Magda, Gabča, Ája, Kača, Ela, Radek, Jana, Radeček, Hessian, Vespi, Železnák), což bylo super, páč většina atrakcí měla vozítka po dvanácti. Nejlepší asi byl Indiana Jones, z něhož máme best foto s šíleným řidičem Radkem. Dál taky stojí za zmínku horská dráha a la Mexico s otáčkou o 360°. Jinak bylo všechno spíš pro malý děti. Ale my jsme si to stejně užili. Počínaje lodičkou a máváním, pokračuje focením s Walt postavkami a konče řáděním ve světě Ariel, kde jsme si dětské „bludiště“ zpestřovali neustálým bafáním a ječením. Ája (a někteří další) úplně promokla na atrakci „Autíčka na vodě“, kde jí to úplně ohodilo. Dobrý byl taky svět Julese Vernea – 20 000 mil pod mořem a Cesta do středu Země, která napřed vypadala trochu nudně (samý neonový krystaly a velký hříbky), ale nakonec nás to šílenou rychlostí ve tmě vyvezlo nahoru na sopku a ještě rychleji pustilo dolů. Jídlo tam bylo hrozný – bylo ho málo a stálo moc. Ale zase jsme se mohli najíst ve stylových restauracích – Benátky a pizza, Sindibád, Tunis a kebab atp. V podstatě nejláznivější na celým ...landu byli sami Japonci. Jejich šílené kreace tu dosáhly vrcholu. Co vypadá jako Mickey, to se počítá, ať už je vám 30, 18 nebo 5 let. Protože jsme na prohlídku dostali a si devět hodin, stihli jsme toho spoustu (kromě toho, co jsme psala ještě středověký hrad, koráb, show Chipa a Dalea, projížďka vláčkem a další a další). A protože devět hodin je devět hodin už nás bolely nožičky a začali jsme se těšit domů. Navíc naše mozky už přestali stíhat, takže např. Martina, Vespa a Radek se začali v Arábii mlátit mikinou a na kolotočích jsme se poprali o džina. Konec přišel právě včas, jenom Mišuge ne. Ta dorazila s 30-ti minutovým zpožděním a pak už jsme vyrazili na Washington Hotel (2 japonské hodiny = 1 hodina). Hotel vypadal velmi luxusně. Dostali jsme tam dárek od Fumiho (naše jména v japonštině), rozloučili se s řidičem a šli si balit na pokoje. Přišla poslední japonská noc Dobrou noc.

19.den (26.7.)

Ráno jsme všichni samostatně vstali, ale na letišti už jsme jeli hromadně. Chvilí trvalo než jsme se do busu naskládali a ještě dýl trvalo než jsme se dostali na letišti, jelikož náš úúúúžasný pan řidič už nás opustil.

Dál vše probíhalo podle plánu. Letadlo zdárně vzletlo a po 11-ti hodinách jsme se opět nohama dotkli evropského kontinentu. V mezičase jsme vyplňovali čekání debatami o chybějící filánži a tancem japonských tradičních tanců. Let do matičky Prahy byl krátký a když jsme se po pár zmatcích u pásů se zavazadly konečně dostali až do příletové haly, čekaly tam na nás pravé české koláčky s Majkou, Jančou, Motykou a Hoňou. Cesta do Brna byla nejhorší. Jsme doma OUFF!!